

Szabóné Tóth Judit: Ballagó diákok búcsúzója

Pöttöm kis elsősként - hátunkon nagy táska -
félve és ámulva léptünk az iskolába.

A tanító néni kedves mosolya bátorított minket,
az első "o" betűnél még ő fogta kezünket.

Mennyi, mennyi feladat: írás, számtan, olvasás...
s rájöttünk az évek alatt nem könnyű a tanulás!
De szerető tanáraink kitartó türelemmel,
megtömték buksi fejünket némi értelemmel.

Bizony nem volt könnyű dolguk a nevelőinknek,
míg dorgálással, szeretettel emberré neveltek minket.
Kirándulás, versenyek, ünnepélyek; megannyi közös emlék,
melyek az itt töltött éveket színesebbé tették.

Így lett aztán napról napra otthonunkká az iskola,
s legkedvesebb tanárainkból második édesanya.
Ámde a kamaszkor szele bennünket megcsapott,
s ez viselkedésünkön mély nyomokat hagyott.

A ballagás küszöbén visszanezve,
elnézést kérünk most érte.
És minden szónál ékebben
itt ragyog szeretetünk a szemünkben.

Minden megköszönünk most, amit itt kaptunk:
emberséget, tudást, hitet, szeretetet,
türelmet, biztatást, becsületet...
és itt hagyjuk magunk helyett az emlékeket!

Sohonyay Amelita: Ballagás,

Egy kis vers a ballagásról

Itt az idő, hisz tarisznya lóg a vállunkon
S megannyi virág virít most karunkon
A díszített folyosón lassan ballagunk
Ez a mi napunk, mégis szomorkodunk

Szemünkben most könnyek gyűlnek
Egy cseppben ott vannak az érzelmek
Bánat, hogy diákéveink ezentúl véget értek
S öröm, hogy leküzdöttük nehéz éveinket

Bizony, ha mondom nehezek voltak
Éjszakáink a puszkagyártásról szóltak
Néha azért muszáj volt tanulnunk
Hogy a tanár lássa, valamit azért tudunk

Igaz, holnaptól már buzgón készülünk
Hisz az érettségit meg kell szereznünk
Éjszakai tanulás és félelem lesz a barátunk
Kevés az idő, sokat már nem aludhatunk

És ha majd véget ér e nehéz küzdelem
Újra az ágyunk lesz az igaz szerelem
De előtte kipoztoljuk, hogy sikerült
Hogy az érettségi a kezünkbe került

De ne rohanjunk most nagyon előre
Utunk elérkezett most a lépcsőkre
Lent várnak a szülők, rokonok, barátok

Ti, kik most ránk izgatottan vártok

A kamera forog, kattognak a gépek
Hisz mi vagyunk most a legszebbek
Az anyukák boldogan zokognak miattunk
S az apukákat rángatják: "Ott a gyermekünk!"

Keresztes Andrea: Búcsú

Ballagási búcsú

Búsan énekelünk már,
Búsan búcsúzunk ma már,
Hiányozni fognak az iskola padjai,
Hiányozni fognak a barátaink.
Tanáraink, kedves tanáraink,
Bocsássák meg minden rosszaságunkat,
Minden becsapásos játékunkat.
Néha nem tanult leckéinket.
Mindig szórakozni akartunk,
Mindig lyukas órákra vártunk.
Most, mikor visszanézünk,
Megtaláljuk a hibánkat.
Most itt állunk búsan,
Búcsúzunk mindentől.
8 év eltelt, mint az álom,
De emléke szívünkben megmarad.
Halmosi Tímea
Köszönöm
Sokat kaptam tőled, s erre nincs elég köszönet,
a hosszú idők munkáját viszonzni nem lehet.

Sosem tudtam annyit adni, amennyit te adtál.
Tanácsokat, önbizalmat... és még sorolhatnám...
Köszönöm, hogy velem voltál minden jóban, s rosszban!
Köszönöm, hogy segítséget nyújtottál a bajban!
Köszönöm a sok szép óra minden apró percét!
Köszönöm az együtt töltött idők emlékét!
Indulnom kell sajnos, mert szólít az élet.
Utoljára tőled már csak egyet kérek:
Legyen a sors bármily ` szép,
vagy legyen bármily ` mostoha,
a szívedben örökre ott leszek, ne felejts el soha!

Csányi Barbara: Egy mosolyért cserébe

Ma egy kicsit meg kell állnunk,
visszanézünk az évekre,
és tudjuk, lassan el kell válnunk.
De most még fogjuk egymás kezét,
szünetben együtt másoljuk a leckét,
és emlékeket gyűjtünk,
melyek szebbé tesznek majd pár estét.

Mind különbözünk, de mégis oly egyformán
bajtársak, barátok. Igen, azok lettünk
az évek során.
Matekórán társas bajkeverők,
bajban pedig egymásban társat keresők.

Így lettünk mi egymásért egész,
egész jó csapat...

A lelkünk egy része összetapadt
és a mélyén érezzük, hogy a jövőben
mi megmaradunk együtt,
egymásnak egészen,
nem kérve semmit,
csak egy mosolyért cserébe.